

Natura prezente acidul carbonicu în stape de compinație cu cea mai mare parte din oxidi metalici, constând în marțarele, tibănișorul, marțele, carbonati de barit, de strontiană, de feru, de cupru, etc.

Aveam să examină acidul carbonicu săvădore trei stări: gazos, lichid și solid.

ACIDU CARBONICU GAZOSU.

Acidul carbonicu gazos este neicolor, cu o savoare aciea simțivă și puțină acrisoară, cu un miros îndepărtător: densitatea sa este de 1,5290. Dacă tinerătatea cei albastre de trănesol o face vinoasă, ce pierde cind se expune la aer să devină sărăcăcioare. Când cădă cea mai mare parte nu alteră acidul carbonicu gazos, care însă se descompune printre o serie de schimbări electrice în oxigen și în oxidul de carbon; fenomenul similar, fiind că, săvădarea gazei este electrică, oxigenul și oxidul de carbon se unește și se schimbă în acidul carbonic.

Sulful, azotul, chlorul și iodul, sunt fără acie sau spre acidul carbonicu lăuri; dar hidrogenul și carbonul îl descompun la o temperatură înaltă. Hidrogenul îl ia jumătatea oxigenului său, spre a forma apa, și a cărui transformare în oxidul de carbon. Cărbunele îl transformă în oxidul de carbon.

Mai multe metale descompun acidul carbonicu. Șulele, precum ferul, zincul, manganesul, își achidăză această formă jumătatea oxigenului său; celelalte, precum potasiumul și sodiumul, îl descompun de tot, și despart carbonul și se presează în oxid.

Densitatea acidului carbonicu fiind prea considerabilă, se poate transbasa gazul acesta dintr-o eră privată tot atât de leșne ca și lichid. Astfel de asemenea, densitatea permite a explica mai multe fenomene curioase; astăzi la Pouzzole, aproape de Napoli, în peștera Kūnelă, se văd perind, în căile de laine, animalele de talia mică, în vreme că oamenii nu se întodăcă într-oinsă fără prilej: spătarile de acidul carbonicu, căprinse în inter-